

In de afgelopen 50 jaar dat de NVvA bestaat heeft de arbeidsdeskundige zich ontwikkeld tot een belangrijke expert in de driehoek mens, werk en inkomen. In drie cases laten we zien hoe waardevol arbeidsdeskundige inzet kan zijn.

CASE 3 Arbeidsdeskundige Monique Mijnders was betrokken bij de re-integratie van Sylvia Swevels, die een dwarslaesie opliep.

“Werk is mijn alles”

Door een A-streptokokkeninfectie in combinatie met een zeldzame aandoening van het ruggenmerg belandde Sylvia Swevels met een dwarslaesie in een rolstoel. In plaats van bij de pakken neer te zitten, knokte ze om toch weer aan de slag te kunnen. “Je moet een doel in je leven hebben. Voor mij is dat werk.”

TEKST | Diederik Wieman

Sylvia Swevels en Monique Mijnders bij de aangepast auto.

Ieder mens heeft streptokokkenbacteriën in zijn lichaam. En normaal gesproken kan dat geen kwaad. Maar wanneer de bacterie in de bloedbaan of onderliggend weefsel komt kunnen er ernstige klachten ontstaan. De bacterie wordt ook wel de ‘vleesetende bacterie’ genoemd omdat een infectie kan leiden tot het afsterven van huid en spieren. In 2013 overkwam het Sylvia Swevels. Ze werkte op dat moment al bijna 25 jaar bij Gebr. van den Brand en van Oort B.V., een familiebedrijf in Uden gespecialiseerd in grond- en sloopwerk, puinrecycling, zandwin-

ning en transport. “Ik deed de planning, de administratie en lonen” vertelt ze. “Tot ik in 2013 ziek werd van de A-streptokokkenbacterie.”

Terugval

Na een operatie en drie weken ziekenhuis startte het revalidatietraject in de Sint Maartenskliniek. “Ik dacht dat mijn beenspieren verslapt waren doordat ik zo lang in het ziekenhuis had gelegen. Het was wel erg confronterend toen ze in de Maartenskliniek zeiden: ‘Kijk we hebben een rolstoel voor je!’ Gelukkig ging

het met revalidatie de goede kant op. Ik ging van rolstoel naar rollator en van rollator naar stokken. Uiteindelijk kon ik min of meer lopend het ziekenhuis verlaten. Het ging niet makkelijk, maar ik kon lopen zonder hulpmiddelen, de buitenwereld zag niet dat ik eigenlijk een dwarslaesie had. Maar ik bleef minder gevoel in mijn benen houden en moest mijzelf ook katheteriseren.”

Een tijd lang ging het eigenlijk best goed en pakte Sylvia ook met werken de draad weer op. “Exact vijf jaar later leek het wel of ze de film aan het terugdraaien waren. Ik merkte dat lopen steeds lastiger werd. Ik had weer stokken nodig en in januari van 2017 ging ik weer het ziekenhuis in.” Daar werd een MRI gemaakt waaruit bleek Sylvia ook syringomyelie had, een zeldzame aandoening die leidt tot verwijding van het centrale ruggenmergkanaal. “Om de druk te verminderen zijn toen drains in mijn ruggenmerg geplaatst.”

Wederom volgde een traject van revalidatie maar de situatie verbeterde niet. Uiteindelijk belandde ze in een rolstoel. “Ik kon niet meer lopen en niet meer staan, maar wilde wel graag blijven werken.”

Ingrijpend

De werkgever schakelde arbeidsdeskundige Monique Mijnders in. “Ik voerde een werkplekonderzoek uit, om te zien wat er nodig was om Sylvia zo goed mogelijk inzetbaar te houden. Het aanpassen van de werkplek was behoorlijk ingrijpend, omdat ook persoonlijke verzorging nodig was. Dat betekent dat er een ruimte moest komen met niet alleen een toilet en douche, maar ook met een bed, zodat ze zichzelf kan katheteriseren.” Verder werden wat meer gebruikelijke zaken geregeld zoals hooglaag tafels, een verlaagde balie en werden drempels verwijderd. Vervoer werd in de loop der jaren ook een steeds groter probleem. Sylvia ging van een handgeschakelde auto naar een automaat, maar had - eenmaal rolstoelafhankelijk - een aange-

“Ik ben **kostwin-
ner** dus heb
het nodig,
maar ik vind
werken
vooral
**heel erg
leuk.**”

paste bestelbus nodig. De verbouwing op het kantoor en de aanpassingen in de bestelbus werden vergoed door UWV.

Wat is haalbaar

“Voorheen werkte ik vier dagen van 7 tot 7 en was ik woensdagmiddag vrij”, vertelt Sylvia. “Toen ik eenmaal de dwarslaesie had, ben ik weer gewoon vijf dagen per week gaan werken, want regelmaat is heel belangrijk. Mijn intentie was dan ook om na de laatste operatie gewoon weer volledig aan het werk te gaan. Ik ben kostwinner dus heb het nodig, maar ik vind werken vooral heel erg leuk.”

In de gesprekken met Monique Mijnders werden zowel de knelpunten als de mogelijkheden in kaart gebracht. “Ze heeft mij aan het denken gezet. Ik wil het wel, maar kan ik het ook? Ik heb er over nagedacht en kwam tot de conclusie dat het allemaal best veel zou worden.”

Monique Mijnders: “Gezien de medische situatie was er alle reden om te veronderstellen dat Sylvia volledig voor werk afgekeurd zou worden. Maar uit de gesprekken met haar bleek duidelijk dat ze binnen de begrensde mogelijkheden toch wilde blijven werken. Dan ga je kijken wat haalbaar is. In dit geval had Sylvia het geluk – en dat zal ze zelf verdiend hebben – dat ook haar werkgever in oplossingen dacht en niet in beperkingen. Ook richting UWV hadden we

een goed beargumenteerd verhaal, dus ook daar kregen we ondersteuning.”

Wilskracht

Sylvia komt nu rond 11.00 uur op kantoor zodat ze thuis voldoende tijd heeft om op te starten en eventueel nog wat licht huishoudelijk werk te doen. Ze werkt vervolgens vier uur per dag en heeft aanvullend een WGA-uitkering. “Ik werk nu dertig jaar bij dit bedrijf. Werk is altijd mijn alles geweest en dat is het nog steeds”, zegt Sylvia. “Ik heb veel last van zenuwpijnen, maar als ik op het werk ben merk ik daar het minste van. Ook tijdens corona ben ik gewoon naar kantoor gegaan. Je moet in het leven een doel hebben, en voor mij is dat werk.”

Monique Mijnders: “De situatie van Sylvia laat zien dat ‘waar een wil is, ook een weg is’. Een ander had de moed misschien allang opgegeven. Maar Sylvia gaf zo duidelijk aan dat ze wilde blijven werken, dat we ons met elkaar hebben ingezet om ook echt in kansen te blijven denken. Deze case maakt duidelijk dat er altijd mogelijkheden zijn. Hoe groot de beperkingen ook zijn; met wilskracht en doorzettingsvermogen kan er heel veel. Daar is Sylvia een mooi voorbeeld van. Als dan ook nog de werkgever en UWV meewerken, staan alle lichten op groen. Daar word ik persoonlijk dan heel erg blij van.”